

Vasil Tabaku

*Me këngën
time
dhe jetën*

8JH-1

T 12

poezi

814-1
T12

VASIL TABAKU

*Me këngën
time
dhe jetën*

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Për Atdheun

Rrugët dhe lumenjtë e Atdheut
përshkojnë qenien time,
pejzat nervore
dhe arteriet e panumërta —
lidhur në mënyrë të pazgjdhshme.

Unë dhe Atdheu
kurrë s'kemi qenë dy,
gjithmonë një e të pandarë.
Dhe ja, përsëri, për të në kraharor
e paskam një Shqipëri të tërë me mall...

Një Shqipëri malli e dashurie
më rri tek buzët,
më rri tek sytë,
tek të kuqtë e gjakut,
më rri tek duart dhe tërë gjymtyrët,
tek ajri që gurgullon brenda meje,
tek zëri dhe fjala,

tek gjithçka jetësore...

E të gjitha

mbajnë të ndezur brenda meje

zjarrin e dashurisë më të madhe të njeriut,

dashurinë me emrin «Atdhe».

Atdheun tim

me malet që ngrihen rrëmbyeshëm nga toka

si gjeste të guximit

në ballin e rrudhur të qiellit,

që çelin zjarrin e vetëtimave

si lule të egra verbuese,

me bastionet e kështjellave të lashta

dhe uzinat e reja.

Me fluturimin mahnitës të laureshës

që vizaton lart nëpër qiell

një klithmë gazmore.

Me punën e përditshme dhe njerëzit.

Me hënëzën e bukës të thyer me dorë
mbi sofrën e mikëpritjes...

Fëmijët që me lodrat e tyre
bëjnë parathënien e punëve të mëdha
dhe ëndrrat e qumështa
si tufane që presin të zgjohen
nën qerpikët e mëdhenj të diellit...
Lindën për Atdheun.
Dhe për Atdheun vdesin.
Ju thashë:
s'jam tjetër,
veç një liqen i kulluar gjaku
që, nëse do të duhet,
jam gati të derdhem për Atdheun.

Flijim

Kur këndoj,
mos më trazoni.
Jam mes tufanit dhe heshtjes.
Kur këndoj,
kraharori më dhemb
por nga kjo dhembje
s'do të doja të shpëtoja kurrë...

Kur këndoj,
kaloj nëpër rrugë të panjohura,
si një udhëtar që kërkon
trojet e qyetit të këngëve.
Unë s'ditkam të fle,
unë s'ditkam të çlodhem,
s'ditkam të hesht.

Me zërin tim,
me fjalën dhe me ngjyrat e saj,
me shpirtin tim dhe jetën
bëj botën e madhe të këngëve...
Gjersa dhe vet
të bëhem tokë ku mbillen këngët...

Ded Gjo Luli

Edhe dreri ia lakmon
hapin e bukur e të lehtë;
përrenjtë shtangen,
i bëjnë rrugë të ecë...

Ai rend.
Një zjarr dashurie
gjoksin flakë ia shkrepëtin.

Mbrëmjet e Kosovës
ka veshur si xhamadan,
agimet i ka prerë këmishë.

Ai ecën.

Orteqet përunjësisht i hapin rrugë
dhe pastaj si monumente natyralë,
për nder të tij, ngrijnë...

Tek shtëpia e Ndre Mjedës

Kërkova me sy
kafazin e çelur të bilbilit
dhe pashë derën e hapur të shtëpisë.

Jashtë, në oborr,
plepat ngriheshin si vargje të blerta
dhe, mes tyre,
mbi gjethet e rëna,
me hap të ngadaltë
m'u bë se vinte Ndre Mjeda...